

יום הקדוש - ה'תש"פ

"כי ביום הזה יכפר עליכם"

בכל ערב יום הכיפורים היו נוהגים בניו ובנותיו של הרה"ק רבי יעקב ישראל המגיד מישורים דק"ק קרעמניץ לבוא לבית אביהם שיברך אותם.

קרה פעם בערב יום הכיפורים שאחת מבנותיו איחרה לבוא, והלכה ועמדה לפני פתח בית הכנסת בכדי שכשיבוא אביה הרב לביהכ"נ יברכנה שם, ועל זרועותיה החזיקה תינוק קטן שלה, כשבא הרב, מצא אותה עומדת בחצר בית הכנסת ובוכה, וגם הילד בוכה בכי רב, וישאל הרב את הילד: למה זה אתה בוכה, השיב הילד: אני רואה שאמא בוכה לכן הנני בוכה גם אני. מיד נכנס הרב לביהמ"ד ועלה לפני ארון הקודש וסיפר בבכי רבה את דברי התינוק, ואמר: אם הילד ראה רק פעם אחת שאמו בכתה, בכה גם הוא, כל שכן אנחנו שנפשינו יודעת מאוד שהשכינה הקדושה בוכה, כמו שנאמר "במסתרים תבכה נפשי" שבוודאי עלינו לבכות, ונתעורר כל הקהל בבכיה רבה למשמע דברי הרב, ואמר הרה"ק החוזה זי"ע שנעשה אז רעש בשמים מהתשובה שנתעוררה אצל המתפללים.

לופיאן זצ"ל בישיבה, הוא הרגיש שאחד הבחורים נפגע מדבריו. כעבר שלשה ימים קרא רבי אליהו לאותו בחור וביקש ממנו מחילה, בציינו כי מאז אותה שיחה, אין הוא מסוגל לכוון בתפלת שמונה עשרה בברכת "סלח לנו", שכן הוא חש כי אינו יכול לבקש את סליחתו של הקדוש ברוך הוא, בעוד אי מי עדיין לא סלח לו...

"יום הדין"

בספר "הצדיק ר' שלמה" שנכתב על רבי שלמה בלוך, תלמיד החפץ חיים מובא בשם החפץ חיים משל נפלא להמחיש את פחד יום הדין. המשל הוא על מעשה אמיתי שאירע בעת מלחמת העולם הראשונה בבחור ישיבה שנתפס ע"י השוטרים. גזרו עליו עונש מות. השוטרים כיוונו כנגדו מכונת ירייה, ובעוד הם מנסים לירות עליו, אירעה תקלה במכונת הירייה, ובמשך רבע שעה ניסו לירות בו ולא הצליחו. בינתיים הצליח הבחור לברוח מהם ולהציל את נפשו, ומרוב הפחד שהיה לו באותה שעה, הלבינו שערתיו.

אמר על כך החפץ חיים שסיפור זה הוא משל נפלא עד כמה צריך האדם לפחוד מיום הדין, ולהמחיש בחוש כיצד יהיה ירא וחרד ביום בו יפרטו לפניו את כל

"בשלי הסעור הזה"

לכאורה, אף אם נכיר בזה שבורא כל העולמים שולח לנו נסיונות ומעברים קשים לטובתנו, שנתחבר אליו ונכיר בו בכל צעד ושעל, בכל זאת, הרי המעבר הזה כואב ומייסר, לא נותן מרגוע לנפש! כיצד מתמודדים עם הכאב הזה!?

ידוע הסיפור עם האדמו"ר ממודז'ץ זצוק"ל שעבר ניתוח מורכב, וביקש שהניתוח יהיה ללא הרדמה. במהלך הניתוח הלחין שיר, והיה שקוע כל כך בשיר, עד שלא חש בשום כאב.

ברגע שפחות מתייחסים לחלק הגופני, אלא יותר לנקודה העליונה והכרה בכל יכול השליט בכל העולמות, **הכאבים, המעברים, והדברים הפחות נעימים, שהאדם עובר לא מורגשים כמעט!!**

על פי מה שהסברנו בעבר, משל לאדם הנוסע לצורך העסקים למדינה רחוקה, במהלך הדרך **יסיים לישון בחדרים בתת תנאים, יהיה מוכן לאכול אוכל מקופסאות שימורים, וכלל לא ירגיש את הצער שיש בדבר, כי מטרה אחת ויחידה לו בראשו, להצליח בעסקיו!!!**

"אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה... אז תבין יראת ה' ודעת אלוקים תמצא" (משלי ב, ד-ה)

(נקודות של אור - ספינקא)

מעשיו ומחשבותיו לפרטיהם.
(מורשת אבות)

"זה הכסף ילך לצדקה..."

יהודי אמריקאי תרם שני מיליון דולר למוסד תורני ידוע, וכאשר חתן את בנו תקופה קצרה לאחר מכן, ביקש הרב מישקובסקי להכיר לו טובה על תרומתו הנכבדה, באמצעות

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

"...עד שירצה את חברו"

פגיעה בזולת מעכבת את הכפרה ביום הכפורים, ולפיכך על כל אחד ואחד לפשפש במעשיו ולרצות את חבריו בטרם בוא היום הקדוש.

עד כמה חמור היה בעיניהם של גדולי ישראל כל חשש פגיעה בזולתם, נוכל ללמד מן הסיפור הבא, מתוך זיכרונותיו של רבי משה אהרן שטרן זצ"ל. באחת משיחותיו של רבי אליהו

יום הקדוש - ה'תש"פ

לחיים ריבונו של עולם, אני מוחל לך ואתה תמחל לי, וכשסיפר הבית אברהם את הסיפור אומר לחיים רבש"ע, ראו כולם ושמעו איך הוא צועק בעצמו ואומר לחיים רבש"ע. (יהי אור)

"אנו מתירין להתפלל את העבריינים"

שאל הגאון רבי ישראל מאיר מראדין, בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל, מהו ההיתר להתפלל ביום הכיפורים עם מי שממשיך להיות עבריין, הרי מן הדין היה לקחת מקל ולסלק אותו מביהכ"ס. וענה: כל זה שווה, אם אפילו רק אחד מן העבריינים יישאר וימשיך להתפלל בכל ימות השנה. בשבילו כדאי להתפלל עם כל העבריינים.

תפילה זכה

פעם הובא לפגי הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, דין-תורה, בו פסק, כי אחד חייב להחזיר כסף, לזה אשר לטובתו פסק.

פסק הדין ניתן, אבל החייב סירב למסור את הכסף. כאשר שאלו רבי משה לסיבת הסירוב, ענה האיש: לא אמסור את הכסף, כי ה'פסק' חסר תוקף! נעלמה ממור הלכה ברורה, הקובעת שדיני ממונות אינם נידונים בלילה!"

בשובה ונחת הסביר לו רבי משה, כי אין טעות בפסיקתו, וכי עליו להחזיר את הכסף.

חמשה חדשים לאחר מכן, שב אותו אדם אל רבי משה, וביקש תעודה שהוא שוחט מוסמך. רבי משה, אשר הכיר את האיש, נטל מיד את עטו והחל לכתוב.

הנוכחים בחדר, זכרו היטב את התפרצויותיו המעליבות של האיש בעבר, וסברו כי אין הוא ראוי להיעזר ע"י רבי משה. התחילו לומר: "ראש הישיבה בוודאי זוכר את התנהגותו המעליבה של האיש..."

השיב רבי משה בנחישות תקיפה: "מה הקשר? יום-כיפור כבר חלף, ואז התפללתי 'תפילה זכה' ואמרתי שאני מוחל לכל מי שחטא כלפי. אין אמירה זו משחק ילדים גרידא. נוסף לכך, האיש לבטח חזר בתשובה מאז". והמשיך לכתוב את האישור המבוקש. (משל האבות)

"יום הכפורים אינו מכפר אלא על השבים"

המאמינים בכפרתו אבל המבעט בו ומחשב

בלבו מה מועיל לי יום כיפור זה אינו מכפר לו"

(רמ"א סימן תרז)

ומפסטר ביונה שמדבר מן התשובה ועוד שאין יכולין לברוח מן הש"י. וכוונתם כי האדם חושב כמה פעמים לייאש את עצמו שאין יכול לתקן בשום אופן וע"כ יתנהג תמיד באופן אחד, ואם יגזור עליו הקב"ה למות ימות, אבל טעות הוא שסוף דבר יהיה כל מה שהקב"ה רוצה מנפשו שיתקן מוכרח הוא לתקן ויבוא עוד פעם ופעמים לעוה"ז, ובעל כרחו יוכרח לתקן, וא"כ למה לו כל העמל למות ולסבול חיבוט הקבר ושאר צרות ולחזור עוד הפעם,

מכתב תודה בשם הארגון בכתב ידו של הגרא"ל שטיינמן ז"ל. הרב שטיינמן שהעריך את פועלו של אותו ארגון, הסכים להתגייס לעזרה, והחל להעתיק את הנוסח שרשם לו הרב מישקובסקי מלה במלה. לפתע נעצר, הוא התבונן במשפט שהיה רשום לפניו: "וכידוע, כל מי שדואג לילדים של הקב"ה ידאג הקב"ה לילדים שלו". "את המשפט הזה אינני כותב", הבהיר לרב מישקובסקי. "מדוע ולמה?" שאל. "מהו המקור למשפט הזה?" ביקש הרב לדעת. "הרב מברסק אמר כך", הגיעה התשובה. "ובכל זאת, לגבי אותו עשיר, איני מסוגל לכתוב דברי חנופה ושקר כאלו. כל חיי אני מתרחק מן החנופה..." נענה הרב ואמר. "מדוע יש בכך שקר וחנופה?" תמה הרב מישקובסקי שוב. "כמה הרוויח אותו יהודי בשנה האחרונה?" שאל הרב שטיינמן במקום תשובה. "עשרות מיליוני דולרים" ענה לו. "ומה לדעתך עושה בכספו אדם שהרוויח תוך שנה עשרות מיליוני דולרים?... שני מיליון מתוכם הוא נתן למוסד הנוכחי, חצי מיליון נוסף נתן לעוד מוסד, ולאחר - עוד רבע מיליון... ובסך הכל שלשה מיליון דולר מתוך הכל הוא תרם למוסדות. אין ספק שזוהי תרומה יפה, אך היא מהוה בסך הכל אחוז אחד או שנים, לכל היותר, מרכושו האגדי..."

"אתם רוצים שאכתוב שהוא דואג לילדיו של הקב"ה... אכן, אילו היה נוהג ההיפך - נותן את כל עשרות המיליונים שיש לו לבניו של הקב"ה, הזקוקים נואשות לכך, כשלעצמו הוא מותיר את שלשת המיליונים הנותרים, אז היה באמת ובתמים דואג להם..."

"כי ביום הזה יכפר עליכם"

ר' ישראל מסלנט אמר אם היה יום כיפור אפילו רק פעם בשבעים שנה היינו צריכים להיות מאושרים, על אחת כמה וכמה שהוא בכל שנה.

פעם בערב יום הכיפורים סיפר בעל ה"בית אברהם" כדלהלן: היה חייט יהודי אצל פריץ אשר הוציא את פרנסתו מחייטותו, ובכל פעם שתפר בגד לפריץ היה גונב חתיכת משי של פרווה שזה שווה הרבה כסף, והיה מחביאה מתחת למעילו שלא יכירו בגניבתו ולוקחו לעצמו, ופעם הרגיש הפריץ בגניבתו ומיד קרא אותו והוכיחו על שגנב, וגם הראה לו שראה איך החביאם מתחת למעילו, ופיטרו מלעבוד אצלו והחייט איבד את פרנסתו.

אמר החייט לעצמו: רבש"ע הלא אף אחד לא ראה שגנבתי את הסחורה וגם אף אחד לא אמר על כך לפריץ שהחבאתי אותה מתחת למעילי, ומאיפה ידע זאת, אין זאת אלא שאתה אמרת לו, והכריז החייט ברוגז עם הקב"ה כביכול, ורצה לנקום בו, לכן פעם לא התפלל מעריב במכוון בכדי לנקום, ופעם לא בירך ברכת המזון, ומזמן לזמן עשה עוד נקמות כאלו, עד שהגיע ערב יום הכיפורים, ואמר החייט, עכשיו הוא הזמן שאנשים משלימים ומתפייסים, ולכן אף אני רוצה עתה להתפייס עם הקב"ה.

היות שהמנהג הוא כאשר שני אוהבים מתפייסים מביאים יין שרף ושותים, אף עתה הביא שתי כוסות יין שרף ומזג בשתייהם, וכיבד בראשון להקב"ה לשותו, אבל היות שלא היה שייך שהקב"ה ישתה, על כן שתה הוא במקומו, ולקח הכוס ואמר:

יום הקדוש - ה'תש"פ

לתינוק, וזהו כוונת הפסוק 'פשעינו אתה תכפרם' השי"ת בעצמך 'תכפרם' בצורה טובה ונעימה ולא גסה וכואבת. (הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זיע"א)

"אבינו מלכנו מחה והעבר פשעינו וחטאתינו מנגד עיניך"

בספר "המשגיח דקמניץ" מובא: אנו מתפללים: "אבינו מלכנו מחה והעבר פשעינו... מנגד עיניך", ולאחר מכן: "אבינו מלכנו מחה ברחמיך הרבים כל שטרי חובותינו".

והקשה על כך רבי משה אהרון שטרן זצ"ל: אם בקשנו למחול על החטאים, מדוע אנו מבקשים למחוק את שטרי החובות? אלא, ששטר החובה הוא שטר הערבות שיש לכל אחד ואחד בנוגע לכלל עם ישראל, כל אחד שיכול להשפיע ולקרב את לבם של ישראל לאביהם שבשמים מחוייב לעשות זאת, ועל אותן הפעמים שבהם לא עשינו זאת, אנו מבקשים שימחק עבורנו הקדוש ברוך הוא את שטרי חובותינו. (ומתוק האור)

"גולנו"

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: ערב חרפי, עמדתי בתוך קבוצת אנשים בתחנה וחכינו, כמקובל במקומותינו... תוך כדי התקדורו השמים והחלו יורדים גשמי ברכה. מהרנו ונכנסנו ל'לובי' של בית סמוך, לתפוס מחסה.

עיתון שהציץ מאחת מתיבות הדואר, משך את תשומת לבו של מאן דהוא. הוא שלף אותו מהתיבה והחל לקרוא בעיון. מכיוון שהחשכה הקשתה עליו, שלח את אצבעו ולחץ על מתג התאורה. לאחר שתי דקות כבה האור ושוב שלח ידו. כך נשנה המעשה כמה פעמים.

ניגשתי אליו ושאלתי: אתה יודע שהנך גנב!?

מדוע אתה מתערב? שאל. אני רב, עניתי. אז מה? התריס... תבין, אני מסדר קדושין, עורך חופות בחתונות, בחופה מעמידים שני עדים כשרים, וגנב פסול לעדות. אמור לי בבקשה את שמך כדי שאדווח במחלקת רישום הנישואין כי יכניסו אותך ברשימה המעודכנת של פסולי העדות!...

הלה נרתע מעט ואמר: כבוד הרב, אני מוותר על המעמד הזה. מה עלי לעשות?

השבתי לו: קח כסף, כתב על פתק: 'זה תשלום עבור צריכת חשמל' והכנס לתיבת ועד הבית.

נטלת ללא רשות. תחזיר, תשלם, שוב בתשובה. (ומתוק האור)

"על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"

מתוך חמישים ושלוש אמירות 'על חטא' שבתפילה אנו מזכירים 'על חטא' אחד בלבד שחטאנו אותו 'ביצר הרע'. משום שעל פי רוב אנו סבורים כי החטא בא מיצר הטוב. רק לעיתים רחוקות האדם אכן יודע שהוא עובר עברה. בדרך כלל הוא חושב שמעשיו ראויים, ואף נדמה לו שהוא עושה מעשה טוב וישר. (רבי פנחס הורביץ)

וראיה מיונה שהקב"ה רצה מאתו שילך וינבא והוא מיאן בזה ונס לים מקום שלא ישרה עליו עוד השכינה לנבאות כידוע, וראינו שנטבע בים ונבלע בדג והי' שם במעיו כמה ימים, ולפי הנראה בוודאי לא יוכל להתקיים דברי השי"ת, ומי"מ ראינו שסוף דבר היה שרצון השי"ת נתקיים, וילך וינבא, כן הוא האדם בענייניו וזהו שאמרו באבות ואל יבטיחך יצרך שהשואל בית מנוס לך שעל כרחך אתה נוצר וכו'. (שער הציון סי' תרכב ס"ק ו')

דרך התשובה

אחד בא אל הצדיק רבי ישראל מרוז'ין ובקשה בפיו: "חוטא אני וברצוני לעשות תשובה". שאלו הצדיק: "מדוע אפוא אינך עושה תשובה?" השיב היהודי: "אינני יודע איך עושים זאת". שאלו הצדיק: "וכיצד ידעת לחטוא?" ענה היהודי: "קודם-כול חטאתי, ואחר-כך נודע לי שזהו חטא". אמר הצדיק: "הנה לפניך הדרך, קודם תעשה תשובה, ואחר-כך תדע שזו הייתה תשובה שלמה".

תשובה

התשובה היא דבר נורא כלשון הרמב"ם (פ"ה ה"ו): "כל הנביאים כולן צוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים... ושבתי עד ה' אלוקיך ושב ה' אלוקיך..."

מצות היום בימים אלו היא לחזור בתשובה שלימה, וכבר אמר הרה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחא ז"ע בחכמה, שבבית דין של מעלה לא ישאלו את האדם למה נכשל בחטא, כי שערי תירוצים לא ננעלו וישיב מאה ואחד תירוצים מדוע לא הצליח להתגבר על יצרו, ויתכן שיתחשבו בשמים בטענותיו אלו, אך עדיין תהיה עליו טענה גדולה מדוע לא שב בתשובה, ועל כך לא ימצא שום תשובה, וכי מי הפריע לו להתחרט על העבר ולקבל על עצמו להשתפר בעתיד, ובפרט בימים אלו שהקב"ה נותן את ההזדמנות לחזור בתשובה, וידו פתוחה לקבלת שבים.

"ובקשתם משם את ה' אלוקיך ומצאת כי תדרשנו ככל לבבך וככל נפשך"

"ובקשתם" בלשון רבים, אולם "ומצאת" בלשון יחיד. רבים עומדים בתפילה ומבקשים, אבל "ומצאת כי תדרשנו" הקב"ה לא ימצא לכולם אלא לאותו יחיד אשר יכוון אליו בכל לבו ונפשו! (הגר"א)

"פשעינו אתה תכפרם"

אם ילד לכלך עצמו והשפחה נצרכת לנקותו ולקנחו, אזי היא לוקחת בגד עב או איזה סמרטוט עבה, ואינה חוששת לצער התינוק. אמנם כאשר אם הילד בעצמה מקנחת אותו אזי היא בוחרת בסמרטוט דק ורך ומקנחת אותו בנחת, שלא יכאב כלל

יום הקדוש - ה'תש"פ

מוצאי יוה"כ 'סלח לנו', הלא יוה"כ מכפר על כל החטאים, ומה אפשר כבר לחטוא באותם דקות שבין נעילה למעריב?
ואמר לו מילתא דבדיחותא שמבקשים 'סלח לנו' על מה שמשירת לשון אומרים במוצאי יום הקדוש '... לעילא ולעילא'.
סיים הפני מנחם: אין זה בדיחותא בעלמא, אלא לפעמים אחרי יוה"כ האדם יכול להגיע לידי גאווה שהרי עשה כסדר היום, עשה תשובה והתוודה וכעת הוא טהור וקדוש, וניגש אל השי"ת להתפלל מעריב מתוך זחיחות הלב והרגשה שהוא 'לעילא ולעילא', ועל הרגשה זו של גאות צריכים לבקש סלח לנו.
(עברא דדשא)

ר' בנימין זצ"ל, "הצדיק מראדין", שהי' מקובל מאד על מרן החפץ חיים זצ"ל, אמר משל זה למוצאי יום הכיפורים, שממנו נוכל ללמוד דרכי היצר ותחבולותיו.

משל לשתי עיירות של יהודים, שהיו בשני צידי הגבול של פולין ורוסיה, וביניהם כשני קילומטר, והנה קבצן אחד רצה להבריח סחורה מצד אחד של הגבול אל הצד השני מבלי לשלם עליו המכס, ובכך להרוויח כמה פרוטות, ויהי בלילה לקח חבילה גדולה של סחורה, והחל לצעוד למעבר השני של הגבול. עוד הוא פוסע בקומה כפופה תחת עול המשא, והנה הוא רואה נגד עיניו שוטר המדינה, כמובן שנרעד ונרעש ממראה עיניו, והשליך החבילה מעל כתפו. אולם לפלא, השוטר עומד עליו ומביט אולם אינו אומר כלום. עברה כמה דקות ומשראה שהשוטר אינו עושה לו כלום אזר עוז ושוב לקח החבילה וצועד קדימה כאשר השוטר עומד ומביט עליו, והקבצן חושב בלבו שבוודאי השוטר הוא כמשוגע, שהרי אינו עושה שליחותו.

אחר הגיעו לצד השני של הגבול, ניגש השוטר אצלו והחל לזעוק: הנה ידידי תראה לי על אתר מה שיש לך בחבילה.

הקבצן התחיל לגמגם, אולם השוטר כבר התחיל לבדוק בעצמו, ומצא כמובן כל הסחורה האסורה.

אמר לו הקבצן: רשע שכמותך, אם כבר ידעת מתחילת הדרך מה שאני עושה כאן, למה הנחת שאתייגע לריק והבל, והמתנת על הדקה האחרונה למצוא מבוקשך, זהו אינו כי אם מצד רוע הלב שבך!...

כן הוא דרכו של היצר הרע, יש לו הרבה זמן, ממתין כל חודש אלול, ראש השנה, עשי"ת, יום כיפור, ומניח את בן הישראל לשאת כל חבילות הזכיות והמצוות שמכין לעצמו, רק במוצאי יום הכיפורים עם סיום הצום מתחיל מיד להילחם בנו שלא נברך כראוי ושניפול לתוך רשת תאוות האכילה, וזהו המקום בו הוא יכול לשוב עלינו, כאשר ביום הכיפורים מוכרח לשתוק.

"על חטא שחטאנו לפניך במשא ומתן, ועל חטא... במאכל ובמשתה"

הרה"ק המוכיח רבי הלל מקאלמאי זי"ע הסביר באופן נחמד את הקשר בין שני הנושאים האלו שנראים לכאורה כלא קשורים: כי כאשר יבוא האדם לעיר אחת ויראה שכתוב על השלט "מסעדה כשרה מהדרין", וכמובן בעל הבית עם זקן ארוך... הוא יכנס ויזמין לו ארוחה בלי שום חקירה ודרישה, אבל מה יקרה אם בתוך הסעודה יפנה אליו אותו בעל המסעדה עם ה'זקן הארוך' ויבקש ממנו הלוואה בתור גמילות חסד, אז הוא ידחה אותו ויגיד: "הלא אינני מכיר אותך" ולא יתן לו בהלוואה אף פרוטה. משום כך אנחנו אומרים ביום כיפור: "על חטא שחטאנו לפניך במשא ובמתן", כלומר שאיננו בוטחים בישראל חברנו שהוא איש הגון ובוודאי ישלם חובו, אולם כאשר מגיע העניין לאכילת דבר כשר, אנו מחזיקים אותו לאיש כשר, בלי שום חקירה ודרישה. לפיכך אנחנו אומרים מיד אחרי "על חטא" של משא ומתן "ועל חטא שחטאנו לפניך במאכל ובמשתה"...

"על חטא שחטאנו לפניך בשיקור עין"

פעם אחת נגש אחד מבחורי הישיבה בכפר חסידים אל רבי אליהו לופיאן, המשיגח בישיבה, ובקש ממנו רשות לנסוע לחתונה משפחתית. שאלו רבי אליהו לופיאן: "איזה סוג אנשים יהיו שם?" השיב התלמיד: "הם דתיים כאלה..." "שאל אותו המשיגח: "האם החתונה תהיה מעורבת?" אמר התלמיד: "כן" שאלו רבי אליהו: "ואתה לא פוחד? האם אינך חושש על עצמך?" "לא" השיב התלמיד, "אני מתכוון לשבת בשלחן נפרד עם הורי, ומלבד זאת אני אדם חזק והדבר לא יזיק לי..." הזדעזע רבי אליהו ואמר לו: "ראה, אני כבר בן למעלה משמונים שנה, ועיוור בעין אחת, ולמרות זאת כאשר אני הולך ברחוב אני מתמלא בפחד נורא שמא אכשל חלילה וחס בראיה אסורה!... ואלו אתה בחור צעיר כבן שמונה עשרה, ששתי עיניו רואות היטב... אינך מפחד על עצמך? איך הינך מסוגל לומר שאתה מספיק חזק והעניין לא יזיק לך??..." (ומתוק האור)

"והוא רחום יכפר עוון"

סיפר הרה"ק בעל הפני מנחם מגור זצ"ל: בילדותו שאל את אחיו רבי יצחק זצ"ל את השאלה הידועה, אמאי אומרים במעריב של

"ויום טוב היה עושה לאוהביו בצאתו בשלום מן הקדש: אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו:

ובכן כמו ששמעת תפלת כהן גדול בהיכל כמו כן מפינו תשמע ותשיע" (מוסף יום הכיפורים)

גמר חתימה טובה

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com